

граница. На 28 октомври 1877 г. императоръ Александър II подканилъ трети пжтъ княза Миланъ да обяви война на Турция. На 31 октомври, великиятъ князь Николай Николаевичъ съобщилъ на Милана, че въ разстояние на 10 дена, войскитѣ му трѣбва да настѣпятъ. Министерскитѣ съвѣтъ на Сърбия рѣшава въ засѣданието си отъ 12 ноември да вземе участие въ война, обаче двѣ недѣли се изминали и никаква акция не била прѣдприета отъ страна на сѣрбитѣ. Въ това врѣме, на 27 ноември, Плѣвенъ капитулиралъ. Три дена по-късно, на 1 декември, Сърбия обявила война. ✓

Прѣдъ историка се изпрѣчватъ нѣколко питання: защо Сърбия протакаше толкова врѣме да обяви войната и защо най-сетнѣ я обяви слѣдъ като руситѣ побѣдиха при Плѣвенъ? Какви цѣли е гонила Сърбия съ тая война противъ Турция, когато руситѣ съвсѣмъ не сж имали вече нужда отъ нея? Като отбѣлѣжимъ факта, че сѣрбскитѣ войски завзели южнитѣ области, които сега притежаватъ, ще се спремъ по-подробно върху прѣговоритѣ между Сърбия и Австрия, които ще обяснятъ добръ поведението на князь Милана спрѣмо Русия, при многократнитѣ покани да дѣйствува заедно съ нея въ освободителната война.

Разискванията между рускитѣ и турскитѣ делегати за сключването на Санъ-Стефанския договоръ се водѣли доста тайно. Заинтересована Сърбия не могла да прѣцѣни покровителството на Русия и нея я безпокоили слуховѣтъ за границитѣ, които тоя договоръ прѣдвижда въ бждащето Срѣбско кралство.

„Още отъ начало, пише Катарджи, мнѣнието на рускитѣ делегати било неблагоприятно за Сърбия“. Изпървомъ мнѣнието на делегатитѣ било да се разшири срѣбската граница до Нови-Пазаръ, безъ да ѣ се даде този градъ. Послѣ продължили границата да мине прѣзъ Вълчи-трѣнь, Голакъ и да се свърши надъ Лѣсковацъ; и най-сетнѣ рѣката Морава да служи за граница между Сърбия и Бѣлгария, като на Бѣлгария се даде Нишъ заедно съ останалитѣ градове: Пиротъ, Трѣнь и Враня.

Това обстоятелство накарало Милана да пише на великия князь и на генералъ Игнатиевъ и да ги моли